

فَكُلِّي وَاشْرَبِي وَقَرِّي عَيْنًا فَمَا تَرَيْنَ مِنَ الْبَشَرِ أَحَدًا فَقُولِي إِنِّي نَذَرْتُ
لِلرَّحْمَنِ صَوْمًا فَلَنْ أَكَلِمَ الْيَوْمَ أَنْسِيًّا ﴿٣٦﴾

26 “- Ye, iç. Gözün aydın olsun. İnsanlardan birini görürsen, ben rahmet sahibi Rahmân olan Allah’a, konuşmama orucu adadım. Kesinlikle bugün insan cinsinden biriyle konuşmayacağım” de.

فَأَتَتْ بِهِ قَوْمَهَا تَحْمِلُهُ قَالُوا يَا مَرْيَمُ لَقَدْ جِئْتِ شَيْئًا فَرِيًّا ﴿٣٧﴾

27 Sonra Meryem kucağında Îsâ ile kavmine geldi.

“- Ey Meryem, sen görülmemiş bir şey, korkunç bir şey yaptın” dediler.

يَا أُخْتَ هَارُونَ مَا كَانَ أَبُوكِ امْرَأَ سَوْءٍ وَمَا كَانَتْ أُمُّكِ بَغِيًّا ﴿٣٨﴾

28 “- Ey Hârûn’un kız kardeşi, senin baban kötü bir adam değildi. Annen de iffetsiz bir kadın değildi” dediler.

فَأَشَارَتْ إِلَيْهِ قَالُوا كَيْفَ نُكَلِّمُ مَنْ كَانَ فِي الْمَهْدِ صَبِيًّا ﴿٣٩﴾

29 Bunun üzerine Meryem çocuğu gösterdi.

“- Biz beşikteki bir sabî ile nasıl konuşuruz?” dediler.

قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ آتَانِيَ الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا ﴿٤٠﴾

30 Îsâ:

“- Ben Allah’ı ilâh tanıyan, candan müslüman olarak Allah’a bağlanan, Allah’ın saygılı kuluyum. Bana kitabı, İncil’i vermeyi hükme bağladı. Benim peygamber olmamı planladı” dedi.

وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيْنَ مَا كُنْتُ وَأَوْصَانِي بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ مَا دُمْتُ حَيًّا ﴿٤١﴾

31 “- Nerede olursam olayım, beni, hayırlı bilgileri öğreten kullarına faydalı biri haline getirdi. Yaşadığım müddetçe bana namaz kılmayı, kıldırmayı, imamlık etmeyi, vicdanı, serveti ve sosyal bünyeyi arındıran, berekete vesile olan zekât vermeyi, zekâtı tahsil etmeyi ve gerekli yerlere harcamayı emretti.”

وَبَرًّا بِوَالِدَتِي وَلَمْ يَجْعَلْنِي جَبَّارًا شَقِيًّا ﴿٤٢﴾

32 “- Beni anneme hürmetkâr kıldı. Beni zorba ve âsî biri olarak yetiştirmede.”

وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ أَمُوتُ وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا ﴿٤٣﴾

33 “- Doğduğum gün, öleceğim-ölü halde bulunacağım gün, diri olarak kabrimden kaldırılacağım gün bana selâm olsun, ben selâmet ve güven içindeyim.”

ذَٰلِكَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ قَوْلَ الْحَقِّ الَّذِي فِيهِ يَمْتَرُونَ ﴿٤٤﴾

34 İşte hakkında, yahudilerin ve hristiyanların şüpheye düşerek boş yere tartıştıkları, Meryem oğlu Îsâ’ya dair hak söz, Allah’ın sözü budur.

مَا كَانَ لِلَّهِ أَنْ يَتَّخِذَ مِنْ وَلَدٍ سُبْحَانَهُ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا ﴿٤٥﴾

فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٤٥﴾

35 Oğul edinmek asla Allah’ın şanına yakışmaz. O düzenini uygularken, bir planını icraya karar verdiği zaman, sadece ona:

“- Ol” buyurur. O da sünnetullaha uygunluk içinde süratle oluş sürecine girer.

وَإِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٤٦﴾

36 “- Allah Rabbim ve Rabbinizdir. O’nu ilâh tanıyın, candan müslüman olarak O’na teslim olun, saygıyla O’na kulluk ve ibadet edin, O’nun şeriatına bağlanın, O’na boyun eğin. İşte doğru, muhkem, mûtedil, güvenli yol, İslâmî hayat tarzı budur.”

فَاخْتَلَفَ الْأَحْزَابُ مِنْ بَيْنِهِمْ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ مَّشْهَدِ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٤٧﴾

37 Ne var ki, Ehlikitap’tan, yahudiler ve hristiyanlar Îsâ konusunda kendi aralarında farklı iddialar ileri sürdüler. Bu yüzden, büyük günde, kıyamette, herkesin delillerle, şâhitlerle hesaba çekilmesi sebebiyle, vay inkârda ısrar edenlerin, küfre saplanan Ehlikitab’ın başına geleceklere!

أَسْمِعْ بِهِمْ وَأَبْصِرْ يَوْمَ يَأْتُونَنَا لَكِنِ الظَّالِمُونَ الْيَوْمَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٤٨﴾

38 Bizim huzurumuza yargılanmaya gelecekleri gün ne dehşetli şeyler işitecekler, ne dehşetli şeyler görecekler. Fakat bugün zâlimler, müşrikler ilâhî kelâmı, doğru bilgileri tahrif edenler, tamamen başlarına buyruk bir hayat, koyu bir cehalet, dalâlet ve bozuk düzen içindedirler.